

O vară „Aloha” în Hawaii

În Hawaii, trecerea timpului urmează un ritm mai blând cu viețile corporatiștilor stresați, dar și cu bătrânețile celor care au pus toată viața ban peste ban pentru a se retrage la pensie în Paradisul din Pacific. Mai mult decât un șirag de insule, cel mai tânăr stat american înseamnă istorie, mister și slow living, cu elemente de voodoo, adrenalină și spirit „Aloha”. Împreună, toate confirmă marea adevăr al timpurilor noastre: luxul nu se mai măsoară în obiecte, ci în răgazul de a face toate lucrurile pe care le-ai visat.

de Diana-Florina Cosmin

*Hotel Halekulani,
pe plaja Waikiki
din Honolulu*

FOTO: PHOTOLAND AGE FOTOSTOCK

La sfârșitul lunii aprilie, președintele Statelor Unite dădea publicității mult-așteptatul document menit să stingă vrajba dintre cele două Americi, cea încă îndrăgostită de mirajul „Yes we can” și cea rămasă cu inima frântă după primii săi trei ani de mandat: foia de hârtie care atesta Hawaii, și nu Pakistan, drept locul nașterii sale. În aceeași perioadă, Prima Doamnă, Michelle, făcea un comentariu peste care presa a trecut fără a-și ridica mari dileme, mărșăluind cu pixurile și laptopurile înainte către subiecte mai suculente, precum scandalul sexual Strauss-Kahn sau silueta rubensiană a lui Britney Spears în noul turneu mondial. Cuvintele ei m-au făcut să-l privesc cu alți ochi pe un om pentru care, dincolo de aplaudarea pionieratului său în diversitate, nu am nutrit niciodată vreă emoție specială: „Nu o să-l puteți niciodată înțelege pe Barack dacă nu înțelegeți ce înseamnă Hawaii”. Căutând în urmă, am mai descoperit o afirmație făcută, în treacăt, de Barack însuși, la începutul mandatului său: „Tot ceea ce este mai bun în mine și sâmburele schimbării pe care am promis-o Americii are legătură cu filosofia și tradițiile din Hawaii”.

Dincolo de faptul că nu ne-ar strica să înțelegem cum gândește cel supranumit „cel mai puternic om al planetei”, filosofia la care făceau aluzie cei doi Obama este mai mult decât un slogan de branding personal sau o încercare de promovare tip „Land of choice”. Fără

Occidentul este „Purgatoriul” prin care trebuie să treacă toți corporatiștii grăbiți și nervoși, înainte de a putea accede la o pensie în „Raiul” din Pacific.

a fi o „kamaaina”, adică o persoană care s-a născut sau a trăit o lungă perioadă de timp în arhipelagul hawaiian, am simțit o strângere de inimă în momentul în care alertele de tsunami declanșate după cutremurul din Japonia amenințau și Hawaii. Am urmărit buletinele de știri cu o asemenea înfrigurare de parcă pericolul amenința propria-mi ogradă și nu o destinație aflată la 15.000 de kilometri, în care nu petrecusem mai mult de zece zile în toată viața mea. Și, după ce am citit afirmațiile celor doi Obama, mi-am simțit slăbiciunea legitimată și înțeleasă pentru prima oară. Nu eram singura care se îndrăgostise de Hawaii, mai presus de toate insulele Maldive, Canare sau Tenerife din lume!

După ce vei termina acest articol, va fi ușor de înțeles și pentru tine de ce Barack iubește atât de mult Hawaii. Și, cel puțin judecând după abundența de suveniruri hawaiiene din plastic inscripționate „Obama, fiul statului Hawaii”, unde președintele

poartă ghirlandă de flori la gât și leagănă din cap asemeni câinilor „made in China” de pe bordul Daciilor, așa zice că și hawaiienii îi împărtășesc iubirea.

Ca toate lucrurile extraordinare care ne intră-n viață întâmplător și fără surle și trâmbițe, prima mea călătorie în Hawaii s-a datorat tot unui eveniment nefast. Mai precis gripei porcine din 2009 care a găsit de cuviință să-mi ia cu asalt destinația îndelung visată – Mexicul – forțându-mă să-mi reconsider toate planurile de vacanță. „Dar vă putem oferi Hawaii” plusaseră în fața dezamăgirii mele cei de la agenția de turism din Los Angeles, cu capul plecat și vocea încărcată de emoție, de parcă mi-ar fi oferit, pe loc, Sfântul Graal, sau cel puțin o copie fidelă a lui.

Am înțeles abia pe aeroport, după primul „Aloha” primit la ghișeu de control al pașapoartelor, că îmi oferiseră, într-adevăr, o copie. Pe când Las Vegasul a ajuns celebru prin reproducerea, fără vreo jenă sau prag maxim al kitschului a Europei, Hawaii-ul poate fi, cel mult, acuzat că a plagiat ...Paradisul biblic. Dacă ar avea mai puțin respect pentru tradiție și mai mult tupeu de vânzători balcanici, hawaiienii ar putea naște un slogan care să demoleze concurența: „Adam și Eva au fost izgoniți din Paradis. Acum, la mii de ani distanță, noi vă oferim șansa de a vă reîntoarce pentru un weekend sau o vacanță...”.

Lăsând gluma deoparte, Hawaii este o curiozitate geografică și un loc pe care, la o analiză eminentemente rațională, l-ai putea considera prea perfect ca să existe cu adevărat. În Honolulu, capitala situată pe O'ahu (una dintre cele opt insule mari ale arhipelagului) am descoperit culori care nu credeam că există în natură. Nuanțe de fucsia și ciclamen pe care le crezusem până atunci produsul imaginației unui designer extravagant căruia i-a scăpat mâna pe sticla de pigmenți. Un cer albastru cu nori parcă desprinși dintr-un tablou de Cezanne, pe care, dacă nu l-aș fi văzut pe viu, sigur îl consideram procesat în Photoshop. Plus o întindere verde, absolut perfectă, care face Alpii elvețieni, cu toată măreția lor împădurită, să pară o rudă săracă.

Tot pe aeroport, cu ghirlanda de orhidee atârnată de gât (un serviciu care costă 50 de euro și poate fi cerut împreună cu rezervarea la hotel) am înțeles și reacțiile exasperate ale prietenilor mei americani, care se străduiseră să mă consoleze după dezamăgirea mexicană: „Cred că ești singurul om din lumea asta care consideră că o săptămână în Hawaii este un mod de resemnare”. Eu, prietena lor româncă și mult mai iubitoare de vestigii aztece decât de insulițe paradisiace, nu înțelegeam pe atunci una

FOTO: PHOTOLAND AGE FOTOSTOCK

dintre marile taine ale spiritului american: planurile de pensii 401(k) ar putea foarte bine să fie redefinite „planurile de pensii Hawaii”, pentru că orice american visează, încă din fragedă pruncie, să își petreacă cel puțin două momente din viață cu o ghirlandă de orhidee la gât. Primul: luna de miere. Al doilea: pensia. Între cele două, oamenii de afaceri și corporatiștii suficient de norocoși să-și permită o vacanță într-un paradis tropical, vin să-și aline stresul cu masaj hawaiian cu pietre încinse, cocteiluri Mai Tai (după rețeta locală) băute pe plaja Waikiki și lecții de hula (dansul tradițional) pentru începători. Și totuși... adevărata atracție a Hawaii este mult mai puțin tangibilă decât componentele ei pur turistice și se numește simplu, dar grăitor, „spirit Aloha”. Pe ea se bazează, indirect, tot valul de cărți motivaționale sub umbrela „The Secret”, precum și toate celelalte bestselleruri new-age care au vândut milioane de exemplare în toată lumea.

Mai mult decât acceptarea și îmbrățișarea diversității de toate felurile, inevitabilă prin mixul de culturi polineziene care au conviețuit pașnic în Hawaii de la începutul timpurilor, spiritul „Aloha” se referă și la o modalitate de a rezolva ușor orice problemă, de a-ți atinge scopurile și a te găsi, în orice moment, în starea fizică sau psihică pe care ți-o dorești. În dialectul hawaiian, „Aloha” nu înseamnă doar „bună”, „la revedere” sau „dragoste”, ci, după cum m-au lămurit localnicii, denumeste mai ales un principiu de „împărtășire a energiei pozitive”.

Pe spiritul „Aloha” se bazează, indirect, tot valul de cărți motivaționale al ultimului deceniu, inclusiv celebrul „The Secret”.

Hawaiienii sunt convingși că prin libera circulație a acestei energii, fiecare dintre noi se conectează la puterea divină, pe care ei o numesc „mana”. „Pare simplu, dar este foarte complicat, dacă vrei s-o aplici zi de zi”, mi-a explicat o doamnă la vreo 60 de ani, expertă în masaj cu pietre fierbinți, și obișnuită de 30 de ani să vindece sau să amelioreze blocajele energetice ale occidentalilor veniți în vacanță. „Voi, europenii” a rostit ea, obosită să repete a mia oară aceeași concluzie, „irosiți atâta energie luptând împotriva lucrurilor care nu vă plac încât nici nu le băgați în seamă pe cele care vă fac fericiți”. După care mi-a împărtășit propoziția-magică, pe seama căreia hawaiienii pun seninătatea, buna-dispoziție și mai ales ospitalitatea aproape neverosimilă pe care o întâlnești la tot pasul în insulele arhipelagului vulcanic: „Multumește, în gând, pentru orice persoană și orice lucru care reprezintă ceva ce-ți dorești în viața ta”.

Doar atât? Pentru o clipă, am fost dezamăgită. Mă așteptam la un secret complex și cifrat, la o rețetă cu mulți pași, care să implice neapărat efort, transpirație, strâns din dinți și toate acele elemente pe care tot „noi, europenii”, le considerăm indispensabile pentru atingerea succesului. Abia la întoarcerea în București am înțeles ce voia să spună prin acea avertizare discretă: „E mai greu decât crezi”. Poate că nu te cațeri pe niciun vârf și nu escaladezi nimic altceva decât propriile prejudecăți, dar în mințea ta se defășoară un meci de ping-pong pe viață și pe moarte. Așa cum într-un paradis tropical este ușor să fi recunoscător și pentru aerul pe care-l respiri, e infinit mai greu să binecuvântezi „tot ceea ce-ți dorești în viață” când te trezești în mijlocul unui concert de clăxoane, aseasonat cu caniculă, praf și o mie de lucruri neprevăzute pe care nu ți le dorești deloc.

Pearl Harbor:
Memorialul Arizona

FOTO: PHOTOLAND AGE FOTOSTOCK

dar care se încăpățânează să dea năvală în viața ta. Sau, mi-ar spune probabil 'Ainakea (care, apropo, înseamnă „pământ alb” în hawaiiană), tocmai faptul că nu ne-am însușit acest principiu de viață este motivul principal pentru care trăim în nebulia metropolelor și nu într-un paradis tropical. Cel puțin deocamdată. Mai în glumă mai în serios, Bucureștiul și tot occidentul nostru high-tech pot fi asemuite unei anticamere a vieții din Hawaii, un fel de purgatoriu prin care trebuie să treacă obligatoriu toți corporatiștii nervoși și grăbiți înainte să poată accede la o pensie în raiul din Pacific.

Pentru noi, locuitorii unei țări în care teleshowsurile încep aproape zilnic cu știri frazate cinic despre „o bătrână de 51 de ani” și unde vârsta a treia este exilată la cea mai îndepărtată periferie a uitării, Honolulu este reconfortant și pentru imaginea despre sine. Hawaiienii nu neagă bătrânețea, nici nu încearcă s-o trateze ca și cum ar fi o boală ori s-o cosmetizeze cu botox și operații estetice. Tot filosofia „Aloha” i-a învățat că e mai simplu să nu te opui, ci să accepți, ba chiar să celebrezi. Cele mai apreciate dansatoare de hula sunt trecute bine de 60 de ani și încă

mai participă la se-
rate tematice orga-
nizate pentru turiști.
„Pentru noi este o
mândrie să le avem
în program, prin

Palatul Iolani din Honolulu a avut electricitate și telefon cu 17 ani înainte de Palatul Buckingham și de Casa Albă.

experiența lor se reflectă cel mai bine arta noastră” îmi explica, plin de patos, maestrul de ceremonii de la celebrul Hotel Halekulani de pe plaja Waikiki, la recitalul de dans organizat pentru fosta Miss Hawaii din 1970. Iar tehnica de Hula este departe de a fi vreo joacă de copii. Deși la prima vedere este doar o mișcare a mâinilor în ritmul muzicii, gesturile grațioase ale dansatoarelor redau, de fapt, o poveste: solistul cântă, acompaniat de instrumente tradiționale, iar dansatorul interpretează, „cu mâinile”, versurile melodiei.

Capitala, împreună cu majoritatea atracțiilor turistice, se află pe O'ahu, însă toate insulele merită o vizită, pentru că sunt, exact ca și oamenii care le populează, total diferite. Honolulu și insula aferentă te duc cu gândul la o capitală europeană, o Londră sau un Paris cu ale sale magazine de marcă, expoziții despre viața lui Coco Chanel sau galerii de artă americană, implantate într-un cadru tropical. Insula Maui este renumită pentru plaje

și locuri de urmărit balenele în mediul lor natural; Kaua'i este „insula grădină”; Hawai'i (numită „Insula Mare”, pentru a nu fi confundată cu arhipelagul) pentru celebrul munte vulcanic Mauna Kea; Moloka'i pentru colonia de leproși Kalaupapa, iar Lana'i și Ni'ihau sunt insulele private. Ni'ihau este numită chiar „insula interzisă”, pentru că populația este formată din 300 de hawaiieni, iar accesul străinilor este permis doar cu invitație din partea unuia dintre localnici.

Timp de aproape 100 de ani, arhipelagul vulcanic format din cele opt insule principale și încă vreo câteva sute, întinse pe 2.400 de kilometri pătrați, s-a numit „Regatul Hawaii”. A devenit cel mai tânăr stat american în 1959, după o lovitură militară, dar a păstrat singurul palat regal de pe teritoriul SUA, parcă desprins dintr-un basm cu parfum exotic. Un parfum denumit, în mod la fel de exotico-bombastic, stilul arhitectural „florentin american”, imposibil de regăsit oriunde altundeva, din simplul motiv că reprezintă o combinație între stilul colonial și cel european, „furat” bucată cu bucată prin excursiile nobilimii locale peste Ocean. Caracteristicile principale: interioare largi cu parchet din lemn de koa, scări din lemn în spirală și pereți bogat ornamentați.

Înconjurat de palmieri și copaci banyan (un mănunchi de trunchiuri subțiri care-și întind rădăcinile pe sute de metri), Palatul Iolani, din centrul Honolulu, a servit drept reședință pentru ultimii monarhi ai Regatului Hawaii, înainte de detronarea lor în 1893. Clădirea construită în 1882 de către un rege cu nume inedit - David Kalakaua - ascunde și o curiozitate: a avut electricitate și telefon cu 17 ani înainte de Palatul Buckingham și Casa Albă. Cea mai interesantă încăpere din palat este una micuță, situată la etajul al doilea, în care ultima regină a Hawaii-ului, pe numele său Lili'uokalani, a fost ținută prizonieră timp de nouă luni, după a doua serie de rebeliuni conduse de americani, în 1895. O cuvertură elaborată, tip patchwork - cusută de mână reginei din diverse petice minuscule ale hainelor sale de gală - se află expusă în prezent în mijlocul camerei care i-a servit drept temniță. Îndemânarea sa nu este singulară: în Hawaii asemenea obiecte cusute din petice colorate sunt considerate adevărate opere de artă și prețuite ca atare.

Dincolo de atracțiile din Honolulu, în fiecare an peste 1.600.000 de turiști vin în Hawaii pentru a experimenta și o altă bucată de istorie, văzută în toate filmele legate de cel de-al Doilea Război Mondial: Pearl Harbor. Două ore a durat atacul japonez asupra bazei militare americane din Hawaii și, după 70 de ani, tot atât durează turul spectaculosului obiectiv turistic de pe O'ahu, situat la circa 20 de kilometri de centrul capitalei

*Dacă Las Vegas a ajuns celebru recreând
Europa, Hawaii poate fi, cel mult, acuzat
că a plagiat... Paradisul biblic.*

FOTO: GULIVER GETTY IMAGES

Honolulu. Principalul loc de interes pentru turiștii care se adună în fiecare dimineață, la ora nouă, pentru a vizita Pearl Harbor, îl reprezintă Memorialul Arizona, dedicat echipajului de pe nava de război cu același nume, scufundată în timpul atacului japonez din decembrie 1941. Mausoleul este construit pe piloni, în largul coastei, exact pe locul în care Arizona s-a scufundat împreună cu cei 1.177 de marinari. Ridicat deasupra epavei, încă vizibilă în apele limpezi ale oceanului, locul îți dă fiorii unei senzații stranii: te afli deasupra unui cimitir subacvatic. Prin anumite porțiuni ale podelei se văd clar fiarele ruginite ale Arizonei, iar mirosul de petrol îți înțepă nările. Localnicii numesc picăturile de petrol „lacrimele Arizonei” și au născut chiar și o legendă: picăturile vor seca în ziua în care se va stinge și ultimul supraviețuitor al atacului de la Pearl Harbor. Niciun pericol deocamdată, pentru că aproape în fiecare dimineață ai șansa să stai față în față cu un veteran de război. Îmbrăcați în cămăși cu imprimeuri hawaiiene, dar cu decorațiile militare prinse în piept, foștii militari vin la Pearl Harbor pentru a da autografe pe cărțile în care își spun memoriile sau pentru a povesti pe viu despre fatidica zi de 7 decembrie.

Mergând de la Pearl Harbor de-a lungul coastei sudice, înainte de celebra plajă Waikiki răsare craterul Diamond Head (în hawaiiană „Le’ahi”: sprânceană tonului). Fără vreo legătură cu pietrele prețioase, numele „Capul de Diamant” se datorează exclusiv marinarilor britanici din secolul al XIX-lea care, zăbind cristalele de calcit care străluceau în soare, s-au crezut descoperitorii unui zăcământ de diamante. Accesul pe vulcan al celor care vor să-l escaladeze începe la 6:30 dimineața, iar drumul durează doi kilometri și jumătate dus-întors. Nu trebuie să fii neapărat om de munte cu experiență, pentru că traseul este prevăzut cu sfori de susținere și, pe anumite porțiuni, cu... scări. Escaladarea începe în inima craterului, la o adâncime de 230 de metri. După o bucată de urcuș susținut, drumul dă într-un tunel întunecos, în care ai de urcat fix 99 de scări, prin beznă și umezeală. După încă un tunel (vei fi recunoscut că telefonul tău mobil este prevăzut cu un ecran luminat), ajungi pe platoul inferior al „Capului de Diamant”. Până în vârf mai rămâne doar o pantă abruptă, dar ce a fost mai greu a trecut. Cât despre panorama insulei O’ahu, se potrivește un singur cuvânt: paradisiacă.

Tot pe drumul dintre Pearl Harbor și Waikiki se află și o plantație de ananas unică în lume. Numele mi-a trezit o senzație de „deja-vu”, având în vedere că îl citisem pe majoritatea fructelor exotice la care visam cu ochii deschiși în copilărie: Dole. Arhitectura colonială a plantației are un aer modern grație repetatelor restaurări, în urma cărora a apărut și „Expresul ananasului”, o plimbare de circa 20 de minute cu trenul, pe o distanță de 3,5 kilometri, printre arbuști de ananas și pământuri fertile. Dacă rezști la căldură (temperatura sare de 30 de grade în timpul verii) și la umezeala după-amiezilor tropicale, merită să hoinărești câteva ore și pe cei aproape trei kilometri de poteci care formează cel

„ALOHA” ARE GUST

În plan culinar, te poți aștepta la un potpuriu de influențe de toate tipurile: chinezești, coreene, portugheze, filipineze, portoricane, samoane, vietnameze și multe altele. Chiar dacă denumirile sunt complicate, mâncarea este delicioasă și condimentată prin combinații inedite de sosuri. Cel mai cunoscut este sosul Huli-Huli, făcut pe bază de zahăr brun, soia și ghimbir.

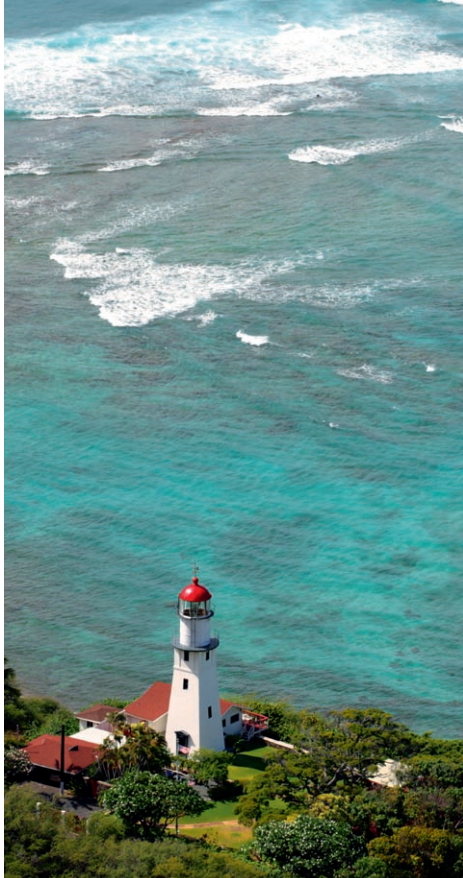

FOTO: SHUTTERSTOCK

veselă, cu nelipsita ghirlandă la gât, m-a interpellat cu un „Îmi pare bine să te cunosc” imediat după ce i-am spus că vin din România. Privirea mea contrariată a fost întâmpinată de cel mai firesc răspuns: „Eu vorbește româna. Iubit meu din Iași”. Prin urmare da, Hawaii este departe, dar nu suficient de departe pentru ca românii să nu fi demarat, deja, o acțiune premergătoare colonizării.

Dacă la sosire ai fost întâmpinat cu o ghirlandă de orhidee, nu poți părăsi Hawaii cu mâna goală. Din păcate, nicio floare exotică nu rezistă multelor ore de zbor, dar poți să-i umpli de fericire pe cei apropiați cumpărându-le propria lor păpușă Voodoo în miniatură. Este făcută dintr-un singur ghem de sfoară și, contrar denumirii care te duce cu gândul la magia neagră, este cel mai drag simbol al norocului pe care îl au hawaiienii. Pe etichetă scrie, negru pe alb: „O păpușă Voodoo are ca scop împlinirea supremei dorințe umane: cea de a iubi și de a fi iubit, de a scăpa de stres, de a simți că lumii îi pasă de tine și de a crește stima de sine și potențialul”. Cine ar fi crezut că un ghem de sfoară stilizat, cu denumire care invocă magia neagră, ar avea un asemenea efect? Ar fi totuși mai bine să te concentrezi pe păpușile Voodoo din raft și să nu lași să-ți alunece privirea către raionul de „gustări și snackuri”. Punguțele cu echivalentul hawaiian al alunelor sau fisticului costă câțiva dolari, dar sunt recomandate exclusiv turiștilor cu stomacuri puternice. Conținutul: „delicatese” locale precum gândaci, libelule și alte insecte prăjite în sare sau condimentate cu chili, după gustul clientului.

Spre deosebire de restul Americii, care încearcă să-ți vândă tot timpul ceva, hawaiienii nu intră în sufletul tău cu „superofertele lor”. Dacă vrei să calci pe urmele președintelui Obama, ești liber să o faci, pentru că oricine îți poate spune pe de rost care sunt locurile lui preferate. N-o să vezi însă niciodată vreun banner cu „Aici mănâncă Barack” agățat de intrarea într-unul dintre restaurantele și cafenelele lui de suflet (și, că veni vorba, la restaurantul Indigo, de pe lista neoficială a lui Obama, se gătește cel mai bun ton în stil hawaiian, stropit din belșug cu sos wasabi).

Chiar și fără vacanță sau lună de miere la orizont și cu pensia încă la mare depărtare, am avut parte de un moment „Hawaii” chiar săptămâna trecută, în mijlocul Bucureștiului. Revelația o datorez unuia dintre radiourile comerciale ale patriei care l-a descoperit, de curând, pe regretatul Iz (pe numele său adevărat Israel Kamakawiwo'ole), un cântăreț renumit pentru reinterpretările unor melodii celebre în stil tradițional hawaiian, cu acompaniament de ukulele. Pe Kamakawiwo'ole (1959-1997), care este considerat erou național și are un monument din bronz în centrul Honolulu, l-am auzit pentru prima oară într-una dintre serile ireale de colorate din Honolulu. Celebrul său Medley dintre „Somewhere Over the Rainbow” și „What a Wonderful World”, răsună din boxele hotelului Halekulani, pe fundalul valurilor și al unui apus care făcea gama de culori Pantone să pară o cutie de acuarele pentru copii. În acel moment, i-am dat dreptate, pentru prima oară în viață, lui Lester Burnham din „American Beauty”: „Cum poți să stai supărat, când e atât de multă frumusețe în lume?”.

Chiar și în zilele în care pretextele de recunoștință despre care îmi vorbea 'Ainakea sunt greu de găsit, iar genul de frumusețe de mai sus pare că există doar în peisajele de pe Google și în wallpaper-urile pe care le vedem preț de câteva secunde, cât închidem și deschidem două documente Excel, există o certitudine. De fapt o promisiune solemnă, cu parfum de speranță și un strop de nerăbdare constructivă, la fel ca „Yes we can”-ul cu care Obama a cucerit America. Promisiunea că undeva, „de cealaltă parte a curcubeului”, acel „wonderful world” despre care Kamakawiwo'ole ne cântă în fiecare zi în drum spre job... chiar există cu adevărat. ■

mai mare labirint din lume. Situat în mijlocul plantației Dole, acesta se numește, cum altfel?, „Labirintul grădinii de ananas” și este acoperit cu aproape 12.000 de plante hawaiiene, inclusiv hibiscus, floarea oficială a tânărului stat american.

Tot Hawaii mi-a confirmat și o teorie pe care, instinctiv, o știam adevărată: românii sunt peste tot. Deși insula din Pacific pare că se află la capătul lumii, ba chiar pe o altă planetă, în care oamenii sunt tot timpul calzi, ospitalieri și au o bună-dispoziție care te face să bănuiești că, în loc de inimă, sub straturile de piele se află un mecanism cu cheiță și programare permanentă pe „Happy mode”, am avut ocazia să-mi exersezi și aici limba maternă. Cumpărând un set de clopoței de vânt lucrați manual dintr-un mic magazin aflat undeva lângă Plantația Dole, vânzătoarea, o hawaiiană mică de statură,

PILSNER URQUELL – ORIGINALUL DE NEEGALAT

Pe meleaguri binecuvântate, când legenda ne vorbește despre un singur fir de drojdie dospit pe tărâmurile bavareze și adus de o mantie monahală pe plaiurile Boemiei, licoarea tulbure și întunecată a acelor vremi s-a transformat în cea mai pură bere blondă. De o claritate strălucitoare, ca un corp de lumină cu irizații aurii, Pilsner Urquell a apărut în orașul numit Pilsen, pentru a deveni ceea ce este astăzi: cel mai imitativ original din lume. Dăruieți artei berăritului și cultivării hameiului, oamenii din Pilsen erau atât de pasionați de

berea lor încât goleau producțiile nesatisfăcătoare în canalizarea orașului. Curând, această dăruire s-a îmbogățit cu geniul lui Josef Groll, un vizionar ce a pătruns dincolo de obișnuit taina acestei arte și a creat prima bere limpede din lume. Creația sa, desăvârșită pe 4 octombrie 1842 și numită simplu Pilsner Urquell - „Pilsner din sursa originală”, a rezistat testului timpului și a inspirat generații întregi de imitatori, „Pilsner” fiind acum un termen generic pentru orice bere dublu fermentată. Credincioși de secole rețetei originale și tehnicii unice de preparare, maeștrii noștri

berari s-au dedicat menținerii integrității acestei beri, și au trecut din tată în fiu secretul licorii lor. Apa pură, orzul superior din Boemia și Moravia și nobilul hamei de Saaz, desăvârșesc gustul bogat, cu 21 de nuanțe, al acestei beri originale. Tripla fierbere a mustului de bere, fermentarea la rece a decoctului și arderea directă a compusului obținut din ingrediente naturale alese păstrează gustul curat și aroma limpede de malț. Buchetul proaspăt de hamei și caprifoi, peste o dulceață de caramel, conservă trecutul și sporește și el savoarea acestui original de neegalat.

ADVERTORIAL

THE WORLD'S FIRST,
ORIGINAL PILSNER.